

A VONAT

Egy ember ült valahol a város szélén, valami bokrok alatt, és várt. Késő este volt, majdnem vaksötét, csak a töltés fölött világított egy kicsit az ég. Nem lehetett látni a feje formáját, a lélegzését ebben a lapulásban. Olyan volt, mint egy darab valami, amit letettek és otthagytak. Amikor meghallotta, hogy távol a kis állomáson füttyül a vonat, megmozdult. Felállt. Úgy mozgott, mint akárki más, aki ültéből feláll és továbbbindul. Felment lassan a törmelékköveken, és a sínek előtt letérdelt.

Ráhajtotta a nyakát. Hideg volt, de nem érezte. Várt.

A vonat a kis állomáson még egyszer füttyült. A mozdonyvezető az ablakban állt. Odafutottak és felnyújtottak neki egy fonott kosarat.

– Viszlát – intette a mozdonyvezető, és indított.

A fűtő megnézte a kosarat. Csak egy kis nyílást hagytak rajta, a többi része le volt kötve.

– Mi ez? – érdeklődött.

– Kiskutya – mondta a mozdonyvezető. – Kéthetes.

– Minek?

A mozdonyvezető egy kicsit kihajolt az ablakon, fél kézzel adta rá a gőzt.

– A néném küldi valakijének. Egy szobrásznak.

Leült a forgó székre. A fűtő is leült, és nézte a kosarat, benézett a kis nyíláson.

– Alszik – mondta.

– Este van – mondta a mozdonyvezető. – Egyébként nem alszik. – Jól elhelyezkedett az ablak mellett, és nézett kifelé. Közel voltak már a városhoz. – Jó dolga lesz. A szobrásznak volt egy ugyanilyen kutyája, de eltűnt. Ennek most nagyon fog örülni. Kis foxi.

– Jópofa. Ha nem ügyel rá, majd ezt is nézheti – mondta a fűtő.

– Erre ügyelni fog. A másikat annyira szerettem, hogy adott egy százast valakinek, aki azt mondta, hogy tud valamit a kutyáról. Valami nőnek. Azt mondta, egy százasért nyomra vezet. Aztán semmi. Elment a százassal.

– Át akarta ejteni.

– Az. De aztán elment, és felhajtotta valahonnan azt a nőt, hogy na, mi van a kutyával. A nő azt mondta, sajnos, a kutya nincs többé. De megmutathatja azért a pénzért. Jó, mi? – A mozdonyvezető nézett kifelé, sapkája alatt lobogott a haja.

– És aztán?

– Beültek egy autóba, és kimentek a városból, egészen ki valahová, egy utcába, ami a sínek alatt végződött. Mindenféle hulladék hevert már ott. Az utolsó telek után a nő megállította a kocsit, és kiszálltak. Ez az, mondta a nő, és rámutatott ott valami csúnyaságra. A szobrász csak legyintett arra a fél kutyára, és gyorsan visszaült. A nő azt mondta, sajnos, más döglött kutyát nem tud.

– Visszaadta a pénzt?

– Tudom én? Ezt is a nénémtől hallottam. Valamilyen rokonságunk az a szobrász. – A mozdonyvezető kiemelte a sarokból a kancsót, és húzott egyet. Aztán megint kinézett. Kellemes este volt. Nagy ívben kerülték meg a vá-

rost, az állomás felé. Levette a gózt. – Két perc múlva benn vagyunk – mondta.

– Ha idejében lekapcsolnak, elkapjuk a buszt – mondta a fűtő. – Én legalábbis majdnem mindig elkapom. – Ő is nézett kifelé, a fényeivel közeledő városra. A mozdonyvezető a másik ablakon nézett ki. Nézték, hogy robognak be a házak közé.

A fűtő félig megfordult, hogy a másik jobban hallja, amit mond.

– Én azért nem értem azt a nőt – mondta. – Honnan tudta azt a döglött kutyát?

– Ezt én sem értem – mondta a mozdonyvezető kifelé, a levegőnek.

A fűtő lehajolt és belenézett a kosárba.

– Alszik – mondta.

A mozdonyvezető figyelte a színes jelzőlámpákat. Fél kézzel hátranyúlt, és leakasztotta a zubbonyát. Közben lenézett a töltésre is. A fűtő is öltözködni kezdett.

– Azért kíváncsi lennék arra a nőre.

– Micsoda?

– A nőre. azzal a kutyával. Szeretném látni sikítani, miközben jól ellátják a baját. Egy ilyen, aki egy százasért megfigyeli a dögöket.

– Az.

– Még csinálhatott egypár ilyen dolgot.

– Az biztos. – A mozdonyvezető még mindig kifelé nézett. Fékezni kezdett. – Benn vagyunk – mondta.

A vonat megállt a fedett pályaudvaron. A mozdonyvezető fogta a kosarat, és kiállt a sátorajtóba.

– Mi újság? – kérdezte egy vizsgálólakatos, aki egy hosszú kerékkopogtató kalapáccsal a mozdony elöl került elé. – Mi az?

– Kiskutya – mondta a mozdonyvezető.

Egy férfi odajött és felnyúlt a kosár után.
Mosolygott.

– Köszönöm – mondta.

– Viszlát. – A mozdonyvezető is mosolygott. A fűtő mellette állt. – A szobrász volt – magyarázta neki. Álltak az ajtóban, várták, hogy lekapcsolják őket.

– Jól jöttetek? – kérdezte lentről a vasutas.

– Jól hát. Simán.

– Akkor viszlát.

– Viszlát.

A kalapácsot végighúzta a kerekeken. A kerekek tiszták voltak, kemények és élesek.